

Supplément d'ÉLETÜNK

Juin 2017

N° CPPAP: 0521 L 88058

MISSION CATHOLIQUE HONGROISE

42, rue Albert Thomas 75010 Paris

Tél. : +331 42 08 61 70

<http://www.magyarmisszio.info>

missioncatholique@orange.fr

In memoriam Raksányi Péter (1935-2017)

Mély megrendüléssel értesültünk Raksányi Péter 2017. május 7-én bekövetkezett haláláról.

Raksányi Péter a párizsi magyar emigráció kiváló egyénisége volt. Az '56-os forradalmat a budapesti Műszaki Egyetem hallgatójaként élte meg, a forradalom leverése után menekülnie kellett. Párizsban talált új otthonra, ahol az Ecole Supérieure des Beaux Arts építészeti szakán befejezte tanulmányait. Neves építészeti irodáiban nagy szaktudású, elismert építészként számos nemzetközi projekt kapcsolódik a nevéhez. Feleségével, Ursulával együtt sok éven át elkötelezetten vettek részt a Magyar Katolikus Misszió tevékenységében. A Misszió mindenkor plébánosai tudták, hogy számíthatnak értékes építészeti tanácsaira és segítségére. Aktívan dolgozott a kápolna renoválásán.

Az utóbbi években, miután a Dreux melletti Garancières-be költöztek, ritkábban találkozhattunk vele a Misszióban, de barátaival rendszeres kapcsolatban maradt, és várta a közösségünk híreit. Az utolsó beszélgetések alkalmával is nagyon bizott benne, hogy rövidesen rendeződik a Misszió sorsa. Halála előtt két nappal postázott a Misszió életének egy-egy eseményét megörökítő 19 színes fényképet a 90 éves fennállás ünneplésére készülő kiállításunkhoz. A boríték felbontásakor Péter már nem volt közöttünk. Együttérzésünket és részvétünket fejezzük ki Ursulának és a gyászoló családtagoknak.

Péter kedves, elegáns egyéniségét, emlékét sok szeretettel megőrizzük. Nyugodjék békében !

Az Egyháztanács tagjai

Programjaink

Büfé

Minden vasárnap 12 órától izletes, magyaros ételek várják a vendégeket. Szeretettel hívjuk párizsi és Párizs környéki barátainkat.

Magyar iskola

Következő foglalkozások: június 3. és június 17.

Június 11-én vasárnap 11h00 : Szentmise Vaslabán Csaba Balatonkeresztúrról érkező atyával.

A misszió 90 éves fennállásának ünneplése

Kiállítás

A Misszióval kapcsolatos események, fényképek, írásos emlékek, nyomtatványok kiállítása. Kérjük, hogy akinél ilyen emlékek vannak, és szívesen a kiállításához rendelkezésünkre bocsájtaná, küldje be a Misszió címére vagy személyesen adja le.

Leadási határidő : **2017. június 30.**

A kiállítás megnyitására október elején kerül sor a Misszió kápolnájában és büféjében.

Ünnepi szentmise

Az ünnepi szentmisére **október 8-án** 11 orai kezdettel kerül sor a Sainte Elisabeth de Hongrie templomban (195 rue du Temple 75003 Paris).

Koncelebrálnak:

- Dr. Cserhádi Ferenc, a külföldi magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott esztergom-budapesti segédpüspök,
- Mons. Xavier Rambaud, a külföldi missziókért felelős párizsi érseki helynök,
- Xavier Snoek, a Sainte Elisabeth de Hongrie templom plébánosa.

A zenei szolgálatot a Pannonhalmi Diákkórus látja el.

Irodalmi pályázatunk pályaművének második, egyben befejező részét olvashatják.

Beküldte : GREGAN Gizella

Azt hiszem, egy idősödő apàca volt, akivel elõször beszéltem a Misszióban. Meglepõdött, amikor azt mondtam: « Nem, mi teljesen hivatalosan, munkameghívásra érkezünk ide. Itt bérelnék a másik utcában számunkra egy szép lakást, ami a férjem szerzõdésében ki volt kötve. » Megmutatta messzirõl a kàpolnàt, és meghívott minket a következõ vasárnapi misére. Valami gondviselés-szerû volt ebben a ràtalálásban, hiszen teljesen elhagyatottnak éreztem akkor és ott magam, senkit nem ismertünk, magyarokat plàne nem. Jól esett hallani magyar szót, làtni a bejárati fémtàblàn a francia mellett a magyar feliratot. Ez erõt adott a kilàtástalanságban, hogy nem vagyok egyedül, bàrmi problémàm adódna, segítségre számíthatok. Szerencsére, nem adódtak nagy problémàk. Kezdtük megszokni, nehezen, a nagyon-nagyon más környezetet. Angyalszàrnnyak segítettek a « repülésünkben ». Mindenütt és mindenkor már-már csodàs események vettek körül. A gyerekek a rue Marseille-i iskolàba jàrtak, a pici A CP-be, M-et, aki otthon hatodikos volt, és kiváló matekból meg magyarból, itt egy évvel kisebbek közé soroltàk, mert nem tudott franciàul.

Egy napon, úgy novemberben jàrtunk, az iskola elõtt vàrakoztunk a többi szülõvel, a kicsiket vàrva. Mellettem egy elegàns nõ àllt, lopva konstataìtam, hogy Yves St Laurent sàlkendõje volt. Kitõdultak a gyerekek, A szaladt felém és mondta, hogy a tanítónénije szeretne velem beszélni. Letõrten mondhattam neki: « De milyen nyelven? » Erre az elegàns hölgy mellettem felénk fordult és magyarul megszólított: « Segíthetek ? » Àmulva néztem, aztàn megnyugtatót, hogy õ is a kisfiàt vàrja, és hogy ugyanabba az osztályba kell jàrnia, mint A, mert most õk jönnek ki. Meg is jelent azonnal egy csodaszép, mandulavàgàsù szemû kisfiù, akit a karjaiba zàrt az anyja, és azt mondta neki : « Olivér, szólalj meg, te tudsz magyarul ! » Így ismertem meg Lovas Margót, baràtsàgunk több mint 30 éve tart. Margó akkor a Misszióban is sokat munkàlkodott. Sokat mesélt róla, így jobban megismertem. Akkoriban még Hieró atya volt ott. De nemsokàra már Ruzsik Vilmos atya vàltotta.

Egy vasárnap, a mise utàni beszélgetés soràn, egy ovàlis nagy asztal mellett ültünk többen az atyával. Elnéztem szép, idõs arcàt, és hirtelen úgy éreztem, nagyon közel àll a szívemhez. Mintha rokonom lett volna, mintha a szülõfalum, Nagyborzsöny embereire hasonlított volna. Megjegyeztem hozzà fordulva: « Atya, maga olyan, mintha a földim lenne!! » Ekkor azt vàlaszolta : « Màrianosztrai vagyok... » De hát ez az! Nosztra ott van a Börzsönyben, a hegyek között, nem messze a szülõfalumtól. Zaràndokolni gyalog jàrtak a börzsönyiek Nosztràra!

A szülõföldünk közös volt és ezt megéreztem rajta! Könnyekig meghatódtam ettõl! Micsoda utakat, országokat jàrt be! Hiszen Vilmos atya nem mindennapi missziós mùltat tudott maga mögött, és nekem is ide kellett érnem, a pàrizsi Magyar Katolikus Misszióba, hogy találkozhassunk. Az ember életében ilyen csodàlatos találkozàsok rendkívül ritkàn adódnak...

Aztàn jött az elsõ tél, vele a kisfiam làzas betegsége. Honnan szerezzek orvost, kihez forduljak, hogyan magyaràzzam el a betegség tüneteit? – mivel akkor még csak a legalapvetõbben tudtam franciàul. Margót hívtam és csodàk-csodàja (újra!) a baràti tàrsasàgàhoz tartozott Dr. Claude Moran, itt élõ erdélyi gyermekorvos, magyarul is beszélt, és így megint segített a gondviselé ! Azon az estén éppen az Operàba mentek, de elõtte feljöttek, a doktor ùr és a felesége, beszaladtak a beteg fiamhoz. Soha nem felejttem el. Nagyestélyiben voltak mindketten, gyönyörù, fess, magas férfi volt Claude. Kedves, megnyugtató, halk hangon közölte, hogy nincs baj. Irt fel gyógyszert, és nem fogadott el pénzt mindezért. A mai napig tartom vele a kapcsolatot...

Jóval késõbb, évek mùlva, amikor már a 3. Asterix filmet rajzoltuk, értesültem arról, hogy a Misszióban bérmlàs lesz. A ekkor már 10 éves is elmúlt, M 15. Mindkettõjük számàra elérkezett az alkalom a bérmlàsra. Telefonon felhívtam a Missziót. Ekkor már Molnàr Ottó atya volt ott, még nem ismert minket. Ezért, amikor jeleztem neki, szeretném, hogy a gyerekeim a bérmlàs szentségében részesüljenek, egy kicsit meglepett a vàlasza. Azt mondta: « Az nem ilyen egyszerû, nem ismerjük

magukat, kicsodák-micsodák. Referenciák kellenek. » Hirtelen csak két név jutott eszembe és rávágtam: Lovas Margit és Dr. Claude Moran. « Tökéletes referencià ! » - válaszolta. Irassam be a gyerekeket bérmlàsi oktatásra a Misszióba. Gyerekeink szorgalmasan eljártak, megtapasztalták Ottó atya kicsit furcsa, tàvolsàgtartó fellépését. Ha valamelyikük nem vàgta rà azonnal a vàlaszt a kérdésre, akkor rögton felhangzott a szemrehànys : « ALSZOL??? » Ünnepèlyes keretek között Miklóshàzi püspök ùr személyesen részesítette a gyerekeket a bérmlàs szentségében. Ekkor ismerkedtek össze az ugyanakkor bérmlàlt Kettner Henrikkel és Kiss Zsuzsával. Akkoriban e jeles eseményeket név szerint közölték az ÉLETÜNK ùjsàgban. Órözöm ezt a példànyt emlékül.

Természetesen sok màs kedves emléket is órözök a Misszióról, meghitt, gazdag karàcsonyi vàsàrokat, amelyeken a beigli és szalàmi illata àradt szét, sok kedves önkéntes, csinos magyar ruhàs asszonnyal és lánnyal, akik nem sajnàlták szabadidejüket a tàrsasàgra àldozni. Egy-két vasàrnapì mise utàni közös, finom magyaros ebéd ízét is visszaérezem a szàmban. A kedves, baràtsàgos arcokat, melyek visszamosolyogtak rànk, mint pl. Nyàry Judit. (Kiderült, hogy unokaöccse kollégànk volt Budapesten a Pannónia Filmstudióban). Aztàn, amikor elköltöztünk a környékról – véget értek az Asterix filmek – lassan megritkultak a látogatàsaink. Új filmstùdióhoz hívtak dolgozni, majd 1990-ben a Montreuil-ben megnyíló Disney animàciós filmstudióban talàltuk magunkat. Ez a szakmànk csücsèt jelentette számunkra. 14 évig dolgoztunk ott, mígnem a stùdió bezàrt és visszaköltözött Amerikàba.

Azonban sosem felejtettük el, hogy a Magyar Katolikus Misszió batorító, védelmező szárnyai alól jutottunk el idàig. Meglehet, hogyha ez a biztos pont nincs az életünkben, talàn a kezdetkor feladtuk volna az ismeretlennel, a félelmetesen ùjjal folytatott küzdelmünket.